

Пише:
Драган
Тепавчевић

Бризбејн, август 2007.

Поштар је у село долазио само два пута недељно, уторком и петком, негдје око поднева, код задруге.

Осталим данима је стизао само изузетно, ако би коме требало да уручи телеграм.

Његови редовни доласци су били мали празници за сељане. Није било породице чији бар један члан није стизао пред задругу у уторак и петак. Да сачека поштара и види да ли је шта и за њих стигло.

Обрен је долазио зором. Купио би цигаре и сједао на дугу дрвену клупу испред продавнице и остајао тако сатима и након поштаревог одласка.

Имао је преко седамдесет година и помагао се штапом у ходу. Ногавице панталона је обавезно увлачио у бијеле вунене чарапе у опанцима, а никада га нисам видио гологлавог. Носио је црну шубару и љети и зими и није се узнемиравао на врућини кад би му зној цурио низ изборана образе. Тек би то овлаш обрисао и то искључиво по челу.

Имао је шест синова који су радили у Немачкој и Аустрији и ријетко долазили у село, најчешће око Нове године и то накратко, а Обрен је живио сам. Жена му је поодавно била умрла.

Узнемирио би се прије поднева кад је свјетина већ пристизала у невелику задружну авлију и почесто погледивао на џепни сат који је вадио из капута.

Поштар је редовно каснио, без обзира на доба године. Долазио би бициклом излоканим путем и увијек

нешто мрмљао, али кад би већ присло- нио своје превозно средство уз ограду настајала би тишина, а он би свечаним гласом почињао прозивку. Личило ми је то на прве школске приредбе и узбу- њење оног тренутка када би иза завјесе излазио водитељ да каже шта ћемо све видјети и ко је то припремио.

Обрен би се претворио у ухо. Гледао је негдје у страну, никад у поштара, али је било јасно да му не промиче ни једна ријеч.

Није добијао пошту више од три пута годишње и најчешће је то био новац који је послао неко од синова, али писма су ријетко стизала.

Старац је баш то чекао и кад се десило да га поштар и прозове и затражи да потпише признаницу на послати новац, чинио је то с болним уз- дахом и разочарењем.

“Па бар да су дописницу спре- мили. Три ријечи и мени доста. Имају времена за толико”, пожалио би се компаници Јоки.

Кад би прозивка пропала без његовог имена остајао би дуго на истом мјесту палећи цигарете. Учини- ло ми се једног уторка да ће остати тамо до петка и новог поштаревог дола- ска, а једном сам потајно пожелио да му напишем неко писмо и попаљем га. Да не чека залуд.

И поштара сам замрзио због Обрена. Ево ме како послвије више од четрдесет година размишљам о Обре- ну у Аустралији. Сједим пред кућом око поднева и гледам у поштанско сандуче.

Свугдје на Западу је избачено до цесте, а овдашњи поштари на мо- торима пролазе и по неколико пута дневно.

Хватам себе у неком неја- сном ишчекивању хоће ли застати испред броја мог сандучета и нешто

убацити. Дешава се то редовно и бу- де ту хрпа коверата, али обавезно са рачунима за осигурања, телефон, струју, порез на земљу, разновразне регистрације и напомене. Нигдје пи- сма с нечијим рукописом. Као да су нас сви заборавили.

Замрзио сам и овог пошта- ра. Никад ме још није поздравио, никад погледао, а преко плјунка на стази до куће прелети таквом брзи- ном да камење лети на све стране па онда то скупљам бар два пута не- дељно. Најчешће уторком и петком.

Размишљао сам да му поста- вим ситне ексере око сандучета, али сам одустао од намене због бојазни да ми син босоног не отрчи први да погледа да ли је шта стигло.

Хтио сам да кантама воде добро намочим траву прије његовог доласка не би ли отклизао негдје у- страну, али сам се присјетио да сам га гледао како вози по киши на исти начин и истом брзином па одустао. Само једног поштара сам волио.

Душана у околици Сарајева. Можда зато што га се не сјећам тријезног.

Тај је застајао код сваке куће и кад није било поште за сељане и са сва- ким попричао који минут. Није тај раз- говор могао да прође без чашице раки- је, а Душан је имао подоста кућа да обиђе. Памтим и да је знао да пијан про- пјева кроз село; “Стигло писмо, а попи- са нема, куку моја лоло неписмена”.

Једном су му писма и допи- снице поиспадале путем па су дјеца трчала за њим и то стрпљиво ску- пљала, а он се смјешкао као да му доносе неке непотребне ствари.

Око првог у мјесецу су сти- зале пензије. Тад би Душан улазио у куће, а уз ракију се пристављала и меза. Не вјерујем да је икада на ври-

јеме обавио свој дневни задатак.

У пошти су причали да га др- же само зато што му фали која годи- на до пензије и што су сви већ навик- ли на њега. Компаници Сретку је по- слије неке чашице рекао

“Дошао Душан да ти пензију донесе, а. А сјећаш ли се да сам ти овдје, на исту адресу, некада љубав- на писма доносио?” Нема више та- квих поштара. Јок. Само ови навике- ни, безобзирни, роботисани, што убацују рачуне на бројеве кућа, а не знају ни како се зовемо нити их то интересује. Они су ме натјерали да мрзим телефон и интернет. Кад год ми се неко драг јави знам да ми онда неће писати, а ја бих баш то хтио. Нема ништа хладније од празног по- штанског сандучета. Мој отац је у годинама пред рат знао и по неколи- ко пута да у њега завири иако је знао да је поштар већ пролазио тог да- на. Колико ли је пута погледао отка- ко сам у Аустралију замако?

Једном ми је на телефон рекао да му све то што сам испричао и на- пишем. “Некако је љепше кад читам”.

Досадно и вруће подне у Аустралији. Не знам зашто сам иза- шао испред куће када је сунце баш сада на тој страни. Нигдје хладови- не, а ја засјео и пушим. Погледујем на сат. Можда ће данас наићи спори- је и у гомили оних рачуна убацити нечији рукопис. Нека макар почиње и са “Ево узех мало времена да ти се јавим”. Па узми коначно то мало времена па ми се јави.

Како бих волио да поставим клупу испред куће и да крај мене сје- ди Обрен. Имали би толико тога да заједно одђутимо.

